

Za družino je ostala le nedelja

Tako kot pri številnih stoletnikih je tudi pri gospe Niki Arko duševna in telesna aktivnost očitno edini res pravi nasvet za dolgo življenje. »Koliko sem stara? Ja, nekaj se jih je res nabralo!« pove hudomušno.

Tekst: S. M., foto: IZTOK DIMC

Gospa Nika Arko je sto let dopolnila 14. decembra v domu za starejše občane na Bokalcih v Ljubljani. »Lepo mi je tu,« pove na kratko in to potrdi še z nasmehom, ki skoraj nikoli ne izgine z njenega obraza.

Čeprav življenje ni bilo vedno lahko. Kot otrok je živila v bližini Zagorja. Že pri šestih je izgubila obo starša, zanjo in za še tri

mlajše sirote je potem skrbela njena devet let starejša sestra, znana slovenska pesnica Vida Taufer. O njej se gospe Nika želi pogovarjati bolj kot o sebi. »Čudovita sestra in prijateljica je bila. Studirala je na učiteljišču, se zgodaj začela vključevati v literarne kroge in napisala več pesniških zbirk. Pozneje je poučevala v več krajih po Sloveniji. Njene pesmi so čudovite. Tudi jaz sem vedno imela rada knjige.«

Gospa Nika pove, da je tudi sama poskusila literarno ustvarjati, a ji je takratni gimnazijski profesor blagohotno svetoval: »Pesni naj pa raje piše tvoja sestra Vida.« Njen sošolec je bil pokojni igralec Arnold Tovornik. Ko ga je videla na televiziji, so se ji vedno obudili spomini.

Bila sem urednica Naše žene. Med vojno je bila članica OF, delala je na sodišču in od tam posredovala veliko podatkov, zato je moralna v ilegalu, njen mož pa je bil interniran na Rab. Po vojni se je posvetila študiju in bila ena prvih diplomantk prava v povojni Ljubljani. Tiste čase je bilo pravo bolj domena moških.

Med letoma 1949 in 1951 je bila urednica revije Naša žena. Srečala je celo vrsto ustvarjalk z vseh področij javnega življenja. Bila je sekretarka za zdravstvo in socialno delo. Pozneje je postala profesorica družinskega prava na takratni višji šoli za socialno delo. Prav na njenog pobudo in pobudo njenih kolegic iz AFŽ so leta 1955 ustanovili to fakulteto. Ves čas je bila dejavnna tudi na drugih področjih. »Mama je ves čas veliko delala, veliko je bila odsona,« pove njen sin Tone

Arko. »Ni bilo tako kot danes. Tudi sobote so bile delovne. Na vseh področjih je bilo treba orati ledino. Ko pa je prišla nedelja, se ni pustila motiti. Takrat sva se je lahko z bratom Nejcem naužila, ker je bila ves čas na voljo le družini. Doživeli in nadoknadiли smo vse tisto, kar smo med tednom zamudili.«

Rada se je vračala v Zasavje. Tone je ostal z mamo zelo povezan vse do danes. Obiskuje jo vsak dan, včasih tudi večkrat na dan, da ji dela družbo, ob njej je zvečer ali jo ob toplejših dneh pelje na sprechod. Sinova skrb je pravi zgled. »Letos maja je prebolela pljučnico in to je precej oslabilo. Pred tem pa je še veliko brala in veliko lažje spremljala vse okoli sebe. Iz knjižnice sem ji prisnal knjige, brala je revije.« Tudi v domu imajo veliko knjig in gospa Nika jih pokaže na polici v skupnem prostoru.

S sinom sta se še pred kratkim odpovedala tudi na daljše izlete. »Vsako leto sva bila na morju in v hribih. Izbrala sva lep sončen dan, sedla v avto in se odpeljala. Še lani sva bila na Kumu, kamor je

mama zelo rada šla. Tja so jo vlekli spomini iz otroštva. Naročila sva si jetrnice, domačo jed, ki jo ima zelo rada.

Večkrat sva se vračala tudi v Stično, kjer je nekoč delala njena sestra Vida, in

to jo je vedno spravilo v dobro voljo. »Še ena pomembna lastnost maminega značaja, ki jo sin poudari: »Je zelo optimistična in pogumna ženska, pa tudi zelo redoljubna in družabna.« Tudi zdaj ji optimizma ne manjka: »Kakšen lep dan je zunaj. Sonce je posijoč!« vdihne med pogovorom.

